

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 310/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], konajúcej prostredníctvom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná [REDACTED], [REDACTED], advokát a konateľ, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 3/2014 z 25. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] and [REDACTED], odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], konajúcej prostredníctvom [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] so sídlom [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Cdo 3/2014 z 25. júla 2014 (ďalej len „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 19 C 197/2012 zo 14. mája 2013 v znení opravného uznesenia okresného súdu sp. zn. 19 C 197/2012 z 20. mája 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 475/2013 z 10. decembra 2013 zaviazaná na náhradu škody v sume 1 505 344,22 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 1. januára 2005 do zaplatenia.

Keďže podľa názoru sťažovateľky postup všeobecných súdov konajúcich v uvedenej veci nebol zákonný a rozhodnutia nimi vydané „nemali právny základ“, generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) bolo na podnet sťažovateľky 21. marca 2014 na najvyššom súde podané mimoriadne dovolanie, ktorým generálny prokurátor navrhoval označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Generálny prokurátor tiež podľa § 243ha ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd sťažnosťou namietaným uznesením návrh na odklad vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí zamietol.

Sťažovateľka následne v prospech navrhovateľky zrealizovala „úhradu vo výške 2 671 319,28 EUR, a to napriek tomu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhlásil úspešnosť mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom“.

Sťažovateľka uviedla, že „v prípade, ak generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie a s podaním mimoriadneho dovolania navrhne odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, odkladá sa doručením mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia zo zákona. Na účely zániku účinkov odkladu vykonateľnosti rozhodnutia ešte pred rozhodnutím súdu o mimoriadnom dovolaní sa vyžaduje zamietnutie návrhu na odklad vykonateľnosti dovolacím súdom, a teda na uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu musia byť splnené určité podmienky, ktoré uvedený postup dovolacieho súdu opodstatňujú. Podstatou rozhodnutia dovolacieho súdu o zamietnutí návrhu na odklad vykonateľnosti je totiž prelomenie účinkov odkladu, ktoré nastali priamo zo zákona s tým, že súd by tak mal postupovať len v prípade, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti danej veci. V Uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky však neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by opodstatňovali zamietnutie návrhu na odklad vykonateľnosti Rozhodnutí. Pokiaľ teda súd mal za to, že návrh na odklad vykonateľnosti podaný generálnym prokurátorom, ktorého účinky nastali zo zákona, je potrebné zamietnuť, urobil tak bez existencie skutočností oprávňujúcich ho na uvedené rozhodnutie. Zároveň je nevyhnutné poukázať na charakter inštitútu mimoriadneho dovolania. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, na podanie ktorého je oprávnený len generálny prokurátor v prípade, ak zistí, že právoplatným rozhodnutím bol porušený zákon, bolo nevyhnutné, aby v takom prípade bola sťažovateľovi poskytnutá dočasná ochrana prostredníctvom inštitútu odkladu vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia.“.

Záver najvyššieho súdu o tom, že generálny prokurátor „nijako nezdôvodnil, z čoho vychádza jeho obava o nemožnosti navrátenia veci do pôvodného stavu v prípade, ak by došlo k zrušeniu právoplatného rozsudku krajského súdu“, podľa sťažovateľky nemôže

obstát, keďže „vzhľadom na výšku žalovanej sumy existuje dôvodná obava, že v prípade, ak bude potvrdená nezákonnosť rozhodnutí, zaplatenú peňažnú sumu nebude možné od navrhovateľky vymôcť. Zároveň uvádzame, že nie je možné vylúčiť, že medzičasom u navrhovateľky nedôjde k takej zmene majetkových pomerov, že vymoženie zaplatenej sumy vo výške 2 671 319,28 EUR nebude reálne možné.“.

Sťažovateľka tiež poukázala na predmet samotného súdneho konania a výšku žalovanej sumy, z ktorých je podľa jej názoru „zrejmé, že možná ujma toho, v prospech koho bola vykonateľnosť rozhodnutia odložená, nesporne prevyšuje do úvahy prichádzajúcu ujmu opačnej strany, keďže následná reparácia môže byť úplne zmarená, nehovoriac pri tom o výške nákladov (poplatková povinnosť, náklady na právne zastúpenie), ktoré bude nevyhnutné na spätné vymoženie uhradenej peňažnej sumy vynaložiť. Aj vzhľadom na tieto aspekty preto nemohlo dôjsť k takému poškodeniu práv na strane navrhovateľky, ktoré by akýmkoľvek spôsobom zakladalo dôvod na zamietnutie návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti Rozhodnutí, Zároveň je v tomto smere zrejmé, že k poškodeniu na strane sťažovateľa nepochybne došlo, nakoľko bol nútený plniť navrhovateľke v zmysle Rozhodnutí, pretože pokiaľ by tak nebol urobil, v prípade vykonania exekúcie by bola výška pohľadávky opätovne značne navýšená, nehovoriac pri tom o tom, že prípadná exekúcia vzhľadom na postavenie sťažovateľa ako bankovej inštitúcie by mohla mať veľmi závažné následky, nevyklučujúc dopad na fyzické a právnické osoby ako klientov banky.“.

Napokon sťažovateľka namieta aj tú skutočnosť, že najvyšší súd „nijakým spôsobom neprihliadol a nevysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvedenými generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní, v ktorom generálny prokurátor jednoznačne poukázal na viaceré pochybenia a porušenia zákona súdmi konajúcimi o nároku na náhradu škody uplatnenom navrhovateľkou“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1M Cdo 3/2014 zo dňa 25.07.2014 porušené bolo.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 70 000,- EUR (slovom: sedemdesiatisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť sťažovateľovi do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy⁷ právneho zastúpenia vo výške vo výške 340,90 EUR (slovom: tristo štyridsať 90/100 eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa, do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu.

Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, keďže v ňom „neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by opodstatňovali zamietnutie návrhu na odklad vykonateľnosti...“, a teda tak urobil „bez existencie skutočností oprávňujúcich ho na uvedené rozhodnutie“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym

režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96) ani súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také

odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Namietaným uznesením sp. zn. I M Cdo 3/2014 z 25. júla 2014 najvyšší súd zamietol návrh generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 19 C 197/2012 zo 14. mája 2013 v znení opravného uznesenia okresného súdu sp. zn. 19 C 197/2012 z 20. mája 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 475/2013 z 10. decembra 2013.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd v podstatnom uviedol:

„Odklad vykonateľnosti je dočasným a preventívnym procesným úkonom súdu, v danom prípade nastáva ex offio podaním mimoriadneho dovolania, ktorého súčasťou je aj návrh na odklad vykonateľnosti napádaného rozhodnutia, ktorým na určitú dobu suspenduje jeden z účinkov súdneho rozhodnutia. Takto plní ochrannú funkciu a v prípade, ak dôjde k úspešnému odkladu vykonateľnosti, napomáha predchádzaniu možného vzniku škody alebo nemajetkovej ujmy. Táto môže mať podobu aj nemožnosti navrátenia do pôvodného stavu a s tým súvisiace procesy reparácie a satisfakcie Odloženie vykonateľnosti predstavuje vážne narušenie vlastností právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť a záväznosť a nimi založené právne istoty. Súd, ktorý rozhoduje o odklade vykonateľnosti musí preto vždy zvážiť, či je skutočne potrebné využiť toto oprávnenie.

Smerodajný môže byť názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v poznámke jedného zo svojich rozhodnutí, (5Cdo 85/99) Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5/2000 kde konštatuje, že odloženie vykonateľnosti bude dôvodné v tých prípadoch, kedy priebeh dovolacieho konania vedie k záveru, že v ňom dovolateľ

bude mať úspech a odložením vykonateľnosti sa predíde následnej reparácii už vykonanej exekúcii. Treba dodať, že dovolací súd pri rozhodovaní o odklade vykonateľnosti berie na zreteľ tak ujmu, ktorá môže nastať v prípade, že nebude odložená vykonateľnosť napadnutého rozsudku, ako aj prípadnú ujmu protistrany, spočívajúcu vtom, že táto strana sporu sa v dôsledku odkladu vykonateľnosti rozsudku musí zdržať realizácie práv (oprávnení), ktoré jej z tohto rozsudku vyplývajú. Odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku je možný zásadne vtedy, keď možná ujma hroziaca v prípade neodloženia vykonateľnosti napadnutého rozsudku na strane toho, kto o odklad žiada, prevyšuje do úvahy prichádzajúcu ujmu opačnej procesnej strany.

Z uvedeného je zrejmé, že v demokratickom právnom štáte môže dôjsť k odkladu vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia súdu len za celkom výnimočných okolností. Cieľom odkladného účinku mimoriadneho dovolania vo vzťahu k vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia súdu je zabezpečiť, aby v prípade zrušenia právoplatného rozhodnutia súdu nevznikla účastníkovi konania ujma, ktorá bude neodstrániteľná.

V konkrétnom prípade ide o to, aby peňažné plnenie ako náhrada škody, ako aj trovy konania vyplatené na základe právoplatného rozsudku, boli v prípade zrušenia právoplatného rozhodnutia súdu, vrátené účastníkovi konania na druhej strane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom prípade prihliadol na obsah spisu, vrátane spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 19 C 84/1995 pod ktorým bolo konanie pôvodne vedené (pozn. dovolacieho súdu pred zrušením právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. októbra 2009, sp. za. 5Co/216/2008, 5Co/ 217/2008, 5Co/ 218/2008 na základe podaného dovolania uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2011 sp. zn. 1 Cdo 54/2010), vyšetrovacieho spisu Krajskej prokuratúry v Trnave, sp. zn. 2 Kv 10/04 a ďalej, že oprávnenou z právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2013, sp. zn.5 Co 475/2013 je žalobkyňa, fyzická osoba s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a tiež, že z podaného mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora nie je zrejmé, a generálny prokurátor nijako nezdôvodňuje, z čoho vychádza jeho obava, o nemožnosti navrátenia veci do pôvodného stavu v prípade, ak by došlo k zrušeniu právoplatného rozsudku, krajského súdu. Z hľadiska uvedeného dospel k záveru, že doterajší priebeh dovolacieho konania ničím predbežne nevyklučuje, že generálny prokurátor môže byť v konaní úspešný a že odklad vykonateľnosti

právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2013, sp. zn. 5 Co 475/2013 je zjavne neopodstatnený a nedôvodný.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd návrh Generálneho prokurátora Slovenskej republiky na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2013, sp. zn.5 Co 475/2013 zamietol (§ 243ha ods.2 písm. a/ O.s.p.).“

Ústavný súd sa s poukazom na citovaný obsah odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu nestotožnil s tvrdením sťažovateľky o jeho nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti. Najvyšší súd síce stručne, avšak z obsahového hľadiska zrozumiteľne a jednoznačne odôvodnil svoj právny názor, pričom jeho právne závery neavizujú zjavné omyly v aplikácii procesných a hmotnoprávných predpisov.

Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti oboznámil aj s obsahom mimoriadneho dovolania č. k. VI/ 1Pz 105/14/1000-8 z 20. marca 2014, ktorého súčasťou je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov formulovaný v závere mimoriadneho dovolania takto: „Súčasne na návrh účastníka konania v záujme zabránenia vzniku škody veľkého rozsahu navrhujem podľa § 243ha ods. 1 OSP odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.“ Žiadne ďalšie odôvodnenie tohto návrhu nie je súčasťou obsahu mimoriadneho dovolania.

Podľa § 243ha ods. 1 OSP ak generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie a súčasne s podaním mimoriadneho dovolania navrhne odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, odkladá sa doručením mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 243ha ods. 2 OSP účinky odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia zanikajú

a) zamietnutím návrhu generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom, alebo

b) rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní, najneskôr však uplynutím jedného roka od doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu, ak dovolací súd nerozhodne o predĺžení tejto lehoty.

Zo zákonnej konštrukcie odkladu vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora vyplýva, že zákonodarca nespojil odkladný účinok so samotným podaním mimoriadneho dovolania, ale ako nevyhnutnú podmienku odkladu vykonateľnosti stanovil explicitne vyjadrený návrh generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého mimoriadnym dovolaním. Napriek tomu, že zákonodarca s takýmto návrhom spojil účinky odloženia vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia ku dňu doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu, ponechal zároveň najvyššiemu súdu možnosť, aby takýto účinok zvrátil rozhodnutím, ktorým návrh na odklad vykonateľnosti zamietne [§ 243ha ods. 2 písm. a) OSP]. Od právomoci dovolacieho súdu zamietnuť návrh generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti je možné odvodzovať aj potrebu náležitého odôvodnenia návrhu na odklad vykonateľnosti zo strany generálneho prokurátora. Samotné dôvody mimoriadneho dovolania nie je možné automaticky považovať aj za dôvody pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, keďže odôvodnenie návrhu na odklad vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia by malo primárne smerovať k preukázaniu neliehavej potreby takéhoto mimoriadneho zásahu do vlastností právoplatného rozhodnutia, a tým aj do právnej istoty účastníkov konania. Dôvody by pritom vždy mali byť dostatočne konkretizované vo vzťahu k prejednávanej veci a účastníkom konania.

V danom prípade, ako na to poukázal aj najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia, generálny prokurátor formuloval svoj návrh iba formálne s veľmi všeobecným poukazaním na potrebu „zabránenia vzniku škody veľkého rozsahu“, čo viedlo najvyšší súd k zamietnutiu tohto návrhu z dôvodu jeho neodôvodnenosti. Generálny prokurátor neprezentoval žiadne argumenty, z ktorých by vyplývalo, že v prípade zrušenia právoplatných rozhodnutí napadnutých mimoriadnym dovolaním vznikne sťažovateľke neodstrániteľná ujma. Argumenty týkajúce sa nevyhnutnosti odkladu vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí, na ktoré sťažovatelia poukazujú

vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu, neboli súčasťou návrhu generálneho prokurátora, preto právny záver najvyššieho súdu o neodôvodnenosti návrhu ústavný súd aj s poukazom na už uvedené nepovažuje za svojvoľné a z ústavného hľadiska neudržateľné ani za také, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie namietaného uznesenia ako celok teda nevykazuje známky arbitrárnosti a svojvoľnosti a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP), preto je v tomto smere ústavne akceptovateľné.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal so všetkými skutočnosťami uvedenými generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní, v ktorom poukázal na „viaceré pochybenia a porušenia zákona“ konajúcimi všeobecnými súdmi, ústavný súd konštatuje, že vysporiadanie sa s týmito námietkami bude úlohou najvyššieho súdu až v rozhodnutí o mimoriadnom dovolaní.

S odvolaním sa na dosiaľ uvedené ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažnosťou napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označeného základného práva a práva sťažovateľky (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto sťažnosť odmietol pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016